

Verdwaald in hun Dromen

Alfred Busink

Verdwaald in hun Dromen

Van dezelfde auteur

Liefs uit Kosovo

Alfred Busink

ISBN 978 94 650 1939 0

Omslagontwerp door Olivier Tieleman

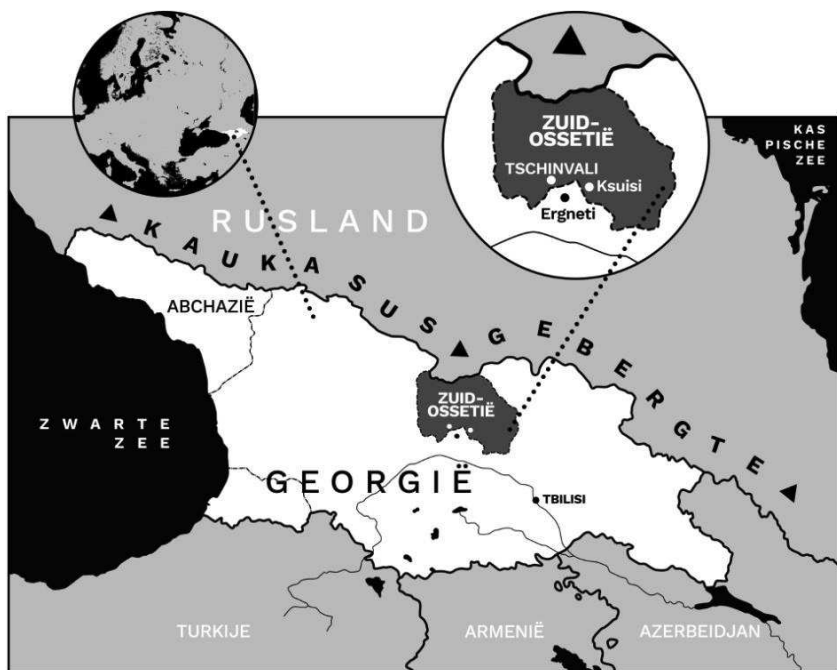
©Alfred Busink, 2024

Voor mijn kinderen en kleinkinderen. Vind je weg.

Wie zijn dromen wil verwezenlijken,
moet goed wakker zijn.

La meilleure façon de réaliser ses rêves,
c'est de se réveiller.

Paul Valéry, Frans dichter (1871-1945)

1

Aan het strand van Broennou

Enkele weken later, Bretagne.

Haar vakantie was nog geen dag oud en Enora voelde zich al aardig thuis in dit verre stukje Frankrijk. Het had precies wat ze nodig had: een leuk appartement in een, met oog voor stijl, gerenoveerd huis met op het westen een vrij uitzicht op de lager gelegen golvende duinen met daarachter de zee. Vanuit de tuin en de woonkamer waren er wel enkele andere huizen te zien, desondanks kon ze hier vrij ademen en zich alleen wanen. Ze had even geen behoefte aan de drukte van de stad met het luidruchtige verkeer voor haar deur en de smerige smog die zich deze warme zomer ongevroegd aan je opdrong. En zeker niet aan mensen die zich, hoe goed vaak ook bedoeld, met haar bemoeiden. Heel simpel; ze wilde gewoon rust.

Bij aankomst in het dorp gisteren kon ze het natuurstenen vakantiehuis in eerste instantie niet vinden. Normaal gesproken zou ze natuurlijk het navigatiesysteem van haar auto hebben gebruikt, maar een tijdje geleden was dat er om onbegrijpelijke redenen mee gestopt. Google Maps had haar bovendien naar een verkeerd adres geleid. Ze was dus aangewezen op een routebeschrijving die niet klopte, althans ze kon er geen wijs uit. De eigenaar van de woning was zelf ook met vakantie. Ze had hem niet aan de telefoon kunnen krijgen en ook had hij niet gelijk gereageerd op een berichtje via whatsapp. Gelukkig was een buurtbewoner op de fiets zo aardig geweest haar naar deze afgelegen, maar betoverend mooie plek te begeleiden. Was ze in eerste instantie geïrri-

teerd geweest over de lastige bereikbaarheid van haar vakantiebestemming, al snel beseftte ze het voordeel hiervan: veel mensen zou ze tijdens haar verblijf hier waarschijnlijk niet gaan zien.

Vannacht had ze redelijk goed geslapen. Vreemd genoeg was ze wel een paar keer wakker geworden. Normaal was ze een echte slaapster die overal doorheen sliep. Misschien was het de eerste nacht in een vreemd bed of de stilte van de landelijke streek? Hoe dan ook, na genoten te hebben van een licht ontbijt, trok ze haar hardloopschoenen aan voor een eerste kennismaking met de omgeving. Ze had zich voorgenomen om de komende week om de andere dag vijf kilometer te gaan hardlopen. Iets wat ze thuis ook probeerde te doen, maar dat door een te volle agenda niet vaak lukte. Op de blauwe wandelkaart had ze een ogenschijnlijk mooie route uitgestippeld en ze was zeer benieuwd of die haar zou bevallen.

Ze stapte naar buiten en verstopte de sleutel van het huis onder de grote struik blauwe hortensia's die als een soort portier de ingang van het huis bewaakte. Het eerste stuk van de route liep bergafwaarts naar de aber, een met een Noorse fjord vergelijkbare riviermonding. Om de GR34, het bekende wandelpad langs de kust, te kunnen bereiken, moest ze om een oesterkwekerij heen lopen. Daar was het al een drukte van belang en na de goedkeurende blikken van een aantal vissers, kon dan de training echt beginnen. Evenwijdig aan de zee kronkelde het pad door de duinen. De zandgrond maakte het rennen er niet gemakkelijk op. Haar hartslag ging de hoogte in en noodgedwongen paste ze haar tempo aan. Niet alleen de zachte ondergrond en de korte hellingen dwongen haar vaart te verminderen, ook de stukken strand waarover het pad liep, deden een beroep op haar conditie. Bovendien kreeg ze het warm van de zon die zelfs

eind augustus maar niet van wijken wist. Dit traject was toch wel andere koek dan de brede en vlakke boulevards in de stad en teleurgesteld moest ze toch echt even pauzeren. Ze liep naar een rotsblok dat uitnodigend naar haar lonkte en ging erop zitten. Nu pas kon ze genieten van de omgeving. Achter zich zag ze de oplopende duinen en op de wind bewegende helmgrassen. Naar de zee toe opende het zicht op het weidse strand en de vele rotsen met daartussenin de donkerblauw kleurende vennen. Het getij had zijn indrukwekkende werk weer gedaan. De zon warmde het strand al goed op en kleurde bovendien de rotsen wonderschoon geel.

Haar ademhaling werd weer normaal. Enora genoot van het rustgevende verstilde beeld. Ze nam het goed in zich op met het idee hier later aan terug te denken, als ze weer haar drukke leven zou leiden. Terwijl ze rondkeek, bleef haar blik plots hangen bij een rotsblok met een wel heel bijzondere vorm. Het leek net of er een bal, in ieder geval iets ronds, aan de zijkant uitstak. Ze liep nieuwsgierig ernaartoe, maar deinsde al snel terug. Haar mond ging open voor een wilde schreeuw, maar er kwam geen geluid uit. Ze sloeg haar handen voor haar gezicht en stond genageld aan de grond. Na enkele seconden kwam ze in beweging en naderde voorzichtig het rotsblok met de bal. Maar het ronde voorwerp was geen bal. Het was het lijkleke en kapotte hoofd van een lichaam dat ze nu pas in het geheel zag liggen.

True Music Dreams

Dinsdag 25 juli 2023, Montpellier.

Het centrum van Montpellier bruist altijd van een aanstekelijke energie. Druk gebarende en telefonerende zakenlui, met elkaar in discussie zijnde studenten en winkelende bewoners bevolken de historische straten van deze innemende Zuid-Franse stad en zorgen voor een kabaal, waarbij de herrie van de Kalverstraat in Amsterdam in het niet valt. Gedurende de zomermaanden voegen de talrijke binnen- en buitenlandse toeristen zich nog daarbij en is het een en al levendigheid wat de klok slaat. Vaak wordt er een leuk evenement georganiseerd, bijvoorbeeld een antiekmarkt, een theaterweek of een muzikfestival. Tel daarbij op een bezoek aan de wekelijkse Marché des Arceaux, onder het 18e-eeuwse aquaduct, met de vele lokale boerenproducten, dan wil je hier niet meer weg.

Heel lang had Robert ook dat gevoel gehad. Montpellier was zijn stad geworden. Zijn toevluchtsoord waar zijn verleden in een ver en donker hoekje van zijn gedachtewereld was geparkeerd. Een plek waar hij de rooskleurige toekomst uit zijn dromen had kunnen realiseren. Na een moeizame start had hij zich gesetteld in een ruim en luxueus appartement aan de rue Jacques Coeur, een gezellige zijstraat van de beroemde rue de la Loge, de indrukwekkende en belangrijkste winkelstraat van de stad. Het door hem geleide artiestenbureau kreeg ook buiten de landsgrenzen steeds meer naam en faam en genereerde eindelijk een omzet die het mogelijk maakte de nodige investeringen te plegen. Hij

had een aantal goede vrienden met wie hij zo nu en dan een goed gesprek kon voeren met daarbij op zijn tijd een goed glas wijn of een biertje. In zijn vrije tijd was hij te vinden in de musea en op antiekmarkten in de regio. Wat kon hij dan ook genieten van een espresso op het terras van een plaatselijk café. En wat was hij blij met Danique, de vrouw van zijn leven. Zij had hem gelukkig gemaakt in een periode waarin hij twijfelde of de echte liefde hem ooit nog wel zou vinden. Hij had zich toen vaak afgevraagd wie hij nou eigenlijk was. Hij was echt op zoek naar zichzelf geweest. Dankzij Danique was hij in staat stukje bij beetje het eerlijke en vooral ingewikkelde antwoord op die wezenlijke vraag te geven. Ze waren nu al wat jaren samen en genoten van hun leven met elkaar. Kinderen hadden ze niet. Die pasten ook niet in hun drukke bestaan. Of misschien wel, maar het was er simpelweg niet van gekomen. Gezien hun leeftijd, beiden waren inmiddels mid-dertigers, begon de tijd wel te dringen. Ze zouden wel zien; met zijn tweetjes hadden ze het ook meer dan goed.

En toch, Robert had de laatste weken last van een onrust die hem 's nachts regelmatig uit zijn slaap hield. De drukte van de stad irriteerde hem op ongelukkige momenten. Bijvoorbeeld kon hij tijdens een lunch op een vol terras vervelend uit de hoek komen tegen een ober of een gast als die zich ongemanierd gedroeg of als een klein hondje zat te blaffen op het moment dat er een andere hond langs het terras liep. Die ergernis was niets voor hem. Hij was nota bene zelf een groot hondenliefhebber. Hun trouwe bruine labrador Prince ging overal mee naartoe. Ook naar kantoor.

Nee, hij was momenteel zichzelf niet. Ook Danique had last van stemmingswisselingen. Ze had het erg druk met optredens, maar Robert had de indruk dat zij niet daarom chagrijnig en afwezig was. Hij wist niet wat er met haar aan de hand was. Danique wilde er ook niet over praten.

Hij had geen zin in het werkoverleg van vanmiddag. Niet alleen vanwege de drukkende warmte wilde hij veel liever voor een lange wandeling naar het rustige strand van Maguelone, maar ook om de te bespreken onderwerpen. De meeste punten waren vervelend van aard en energievretend. Juist nu had hij behoefte aan de aanwezigheid van Danique, ondanks haar huidige gemoedstoestand. Maar zij was voor enkele optredens naar haar vaderland vertrokken en zou pas over een week thuiskomen. Hij at snel een belegd stokbroodje op. Tijd voor een uitgebreide lunch zat er vandaag niet in. Hij verzamelde daarna wat papieren bij elkaar en stopte deze samen met zijn laptop in zijn oude leren aktetas. Het ding viel bijna uit elkaar, maar hij was eraan gehecht en hij kon er nog geen afstand van doen. Prince wist natuurlijk gelijk dat het tijd was voor een uitje. Zijn staart kwispelde hevig en hij keek zijn baasje verwachtingsvol aan. Daarop schoot Robert in de lach en samen gingen ze op weg naar kantoor.

Het kantoor van True Music Dreams bevond zich op de tweede verdieping van een monumentaal pand aan de Place de la Comédie, het centrale plein en bruisend hart van de stad. Robert en zijn voormalige zakenpartner Guillaume, medeoprichter van het artiestenbureau en inmiddels uitgetreden, hadden bij de opstart van hun bedrijf met veel moeite een half verpauperde ruimte in het zuiden van de stad kunnen huren. Toen ze meer en meer artiesten aan hen hadden kunnen verbinden, werd er ook voldoende geld verdiend om de verhuizing naar een meer respectabel pand te bekostigen. Weliswaar was er in het pand geen lift aanwezig en had het geen eigen parkeerruimte, maar de uitstraling was grandioos en de clientèle nam een rit naar het centrum, een zoektocht naar een parkeerplekje en het traplopen voor lief. Zij konden binnen immers genieten van de authentieke sfeer en het mooie uitzicht op het altijd levendige plein.

Robert en Prince wandelden rustig naar de Place de la Comédie. De afstand vanaf huis bedroeg slechts vierhonderd meter, dus ze liepen al snel de trappen naar het kantoor op. Prince was nog geen twee jaar oud en had geen moeite met het traplopen. Mettertijd zou dat misschien wel een fysiek probleem kunnen worden, maar daar moest Robert nu nog niet aan denken.

Boven aangekomen begroette Prince alle collega's zoals gebruikelijk zeer uitgebreid en aanhankelijk. Als eerste was Luane aan de beurt. Ze stond al klaar met de armen wijd open gespreid. Ze was gek op honden. Door het werk kon ze er zelf geen een houden, maar in zekere zin werd die leegte gevuld door Prince. Luane was ook zijn lieveling en dus schoot hij op haar af en werd er speels geknuffeld. Luane was de door haar collega's zeer gewaardeerde secretaresse. Met haar vijftwintig jaar zou je verwachten dat ze nog wat terughoudend was tijdens de vergaderingen, maar niets van dit alles was waar. Energiek bemoeide ze zich, gepast en ongepast, met alles wat zich binnen True Music Dreams afspeelde. Door haar sympathieke, eerlijke en open karakter accepteerden de anderen haar zoals ze nu eenmaal was en, eerlijk is eerlijk, geregeld maakte ze rake opmerkingen.

Delphine was de volgende in de rij die begroet werd. De ervaren accountmanager van het team, een flamboyante persoonlijkheid en nogal op de voorgrond aanwezig, moest eigenlijk niet zoveel hebben van honden en dus ook niet van Prince. Met name was ze bang dat kwijl en scherpe nageltjes haar kenmerkende kleding zouden beschadigen. In de praktijk viel dat wel mee. Een ontmoeting met Prince vormde voor de collega's vaak de aanleiding met elkaar te discussiëren over haar kledingkeuze van die dag. Hilariteit voerde de boventoon als het ging om de felle kleuren van haar broek of jurk, maar het respect voor haar was altijd voelbaar. Onge-

twijfeld was dit terug te voeren op haar staat van dienst. Niet voor niets had ze in haar portfolio de nationale en internationale topartiesten.

Prince liep nog even langs Claire om te kijken of ze hem zou aanhalen, maar ook zij was terughoudend als het ging om het aangaan van vriendschap met beesten. Wederom zat het er weer niet in, ondanks de verwoede poging van Prince. Claire was ongeveer vijf jaar in dienst en als accountmanager bediende ze de opkomende artiesten en bands. Tot voor enkele maanden hadden ze Simone nog als collega in hun team, maar die knappe jonge dame had Robert op staande voet ontslagen, omdat ze opdringerig en zeer ongewenst had aangepapt met Sylvain, de jonge zanger die zijn succesvolle carrière in de musicalwereld vaarwel had gezegd en sindsdien onder begeleiding van True Music Dreams alles op alles zette om een succesvolle plaats in de rockscene te bemachtigen. Het vervelende voorval liep gelukkig met een sisser af. Sylvain wilde Claire de kans geven om de rol van Simone over te nemen en tot op heden ging dit tot ieders tevredenheid. Simone daarentegen was nog steeds verbit- terd om haar ontslag en deelde haar onvrede met haar vol- gers op de sociale media. Robert had besloten het nog even aan te kijken, maar die ongein moest natuurlijk niet te lang gaan duren. Er stond een vacature als junior accountmanager open en tot het moment dat die zou worden vervuld, werd Claire ondersteund door Delphine. Zij wist als geen ander hoe moeilijk het was om carrières van beginnende artiesten op gang te brengen, dus had ze in overleg met Robert beslo- ten haar jonge collega te helpen en bovendien als een soort mentor voor haar te fungeren.

De rondgang van Prince eindigde bij Daniel, zestig jaar oud en als oud-gitarist een ervaren kenner van de busi- ness. Hij was, naast accountmanager met een vaste clientèle,

tevens degene die voor grote festivals in Frankrijk artiesten en bands contracteerde. Hij had de zo broodnodige gunfactor waarvan zijn collega's zich afvroegen hoe hij dit toch voor elkaar kreeg. Lag het aan zijn spijkerbroeken met gaten op de knieën en zijn afgesleten leren jasjes? Of was het zijn verweerde, maar vriendelijke gezicht met een als het ware geexplodeerd kapsel? Daniel was de rust zelve en Prince ging meestal, als de onontbeerlijke mascotte van het team, aan zijn voeten lekker liggen uitrusten. Ook vanmiddag was dat het geval.

Robert was trots op zijn mensen. Ongetwijfeld was dat andersom ook het geval. Hij was als eigenaar en directeur van True Music Dreams eindverantwoordelijk voor het gehele bedrijf, maar werkte volop mee. Hij bediende een aantal belangrijke artiesten en voelde zich niet te groot om in voorkomende gevallen een manusje-van-alles te zijn.

Om het wekelijkse werkoverleg van True Music Dreams een feestje te noemen, ging wellicht te ver, maar dat de aanwezige medewerkers in het overleg met veel plezier en energie een belangrijke bijdrage leverden, was een understatement. Iedereen nam plaats aan de grote vergadertafel, pontificaal geplaatst in het midden van de grote open ruimte. Door de hoge ramen scheen de felle zon naar binnen. De airco werkte op volle toeren om de temperatuur binnen de perken te houden. De stemming was, zoals gewoonlijk, goed, maar de uitbundigheid die anders heerste, was afwezig. De agenda van vanmiddag bevatte een aantal spannende onderwerpen. Iedereen was zich daar goed bewust van.

Robert opende het overleg. 'Op deze hoogzomerdag heet ik jullie weer welkom op ons werkoverleg. Fijn dat iedereen er is. Ik waardeer bijzonder dat jullie je zo flexibel opstellen bij het inplannen van de vakanties. De organisatie van Montpellier Roots vergt nu eenmaal veel tijd.'

Claire reageerde spontaan. 'Maar dat is toch volstrekt logisch, Robert. Hoe gaaf is het om de eerste editie, en nog wel een initiatief van True Music Dreams, neer te zetten? We hebben er de afgelopen maanden veel energie ingestoken en nu de dag van het festival, zaterdag 12 augustus, nadert, groeit ons enthousiasme alleen maar. Iedereen mee eens, toch?'

Daniel schoot in de lach. 'Je hebt helemaal gelijk, Claire. Ik loop al wat langer mee, maar zelfs ik voel de spanning toenemen. Normaal gesproken proberen wij onze artiesten onder de aandacht te brengen van de vele festivals en nu staan we eens een keer aan de andere kant. Er mag natuurlijk niets fout gaan. Daar gaan we voor met ons team.'

'En wat fijn dat een aantal van onze eigen rootsartiesten hebben aangegeven er te zullen zijn. Daar hoop je wel op, maar dat moet je ook maar afwachten. En wat te denken van Baptiste et Les Aventuriers? Als headliner van het festival hadden we ons geen grotere naam kunnen wensen!' Delphine was echt trots op het artistieke niveau van het festival. 'En als ik naar de kaartverkoop kijk, komen er bezoekers van ver buiten de regio, dus dat zegt genoeg. Trouwens, er is nog slechts een beperkt aantal tickets verkrijgbaar, dus waarschijnlijk draaien we quitte, al is een en ander nog wel afhankelijk van de drankverkoop waarvan we een percentage als omzet hebben begroot.'

'We gaan het zien. Als bedrijf hebben we inmiddels wel wat vet op de botten. Een klein verlies zouden we kunnen hebben, maar laten we hopen dat het festival ook in financieel opzicht een succes wordt.' Robert keek tevreden naar zijn mensen. Hij was blij met hun enthousiasme en kon zich True Music Dreams niet voorstellen zonder die vier prachtige collega's.

Met betrekking tot het festival werden de actiepunten met elkaar besproken. Van de parkeerplaatsen tot en met de munten voor drank en voedsel. En van de toiletten tot en met de VIP-ruimte. Alles verliep tot op heden volgens planning, een prestatie van formaat gezien de ontbrekende kennis en ervaring op dit terrein.

Robert benadrukte zekerheidshalve nog wel dat iedereen bij de les moest blijven en dat niemand mocht verslappen. 'Blijf focussen op je eigen taken!' Iedereen knikte en beaamde het grote belang hiervan.

'Dat brengt mij tot het volgende en beduidend minder positieve onderwerp. Zoals Delphine weet -het gaat om een van haar artiesten- was tijdens de korte tour van Jean Delisle in Parijs het geluid vreselijk slecht. Jean en zijn bandleden hadden weliswaar hun eigen instrumenten bij zich, maar wij waren verantwoordelijk voor de kwaliteit van het geluid. Daarvoor hadden we Paris Sound and Light Facilities ingehuurd. Voor de eerste, maar waarschijnlijk ook voor de laatste keer. Ze hadden hun zaken simpelweg niet op orde. Er was niemand van ons ter plekke, maar te horen aan de reacties van de organisator, het publiek en Jean zelf was het niet goed. We hebben het ook kunnen horen op gemaakte video-opnamen. Jean kreeg tijdens de soundcheck al een slecht gevoel, zeker toen die lui uitermate arrogant reageerden op tips van Jean en zijn bandleden.'

Robert nam een korte pauze en vermoeid ging hij verder met zijn verhaal. 'De gevolgen zijn niet mals. Jean vertelde Delphine afscheid van ons te zullen nemen, als we niet beter ons best doen om kwalitatief hoogstaande audio-bedrijven in te huren. Daar ligt een mooie uitdaging voor ons, maar naar verwachting moet dat wel lukken. Erger is het feit dat Paris Sound and Light Facilities verbolgen is over de discussie die ik met hen ben aangegaan omtrent de facturering.

Jullie begrijpen ongetwijfeld dat ik heb geprobeerd om een aanzienlijke korting te krijgen vanwege het slechte niveau van de geleverde diensten.'

Luane hing aan Roberts lippen en kon zich niet inhouden. 'Maar dat spreekt toch voor zich? Dit gaat om het imago van Jean en van ons bedrijf. Men denkt toch zeker niet dat ze zomaar hiermee weg kunnen komen?'

'Wacht even, Luane. Het verhaal is nog niet klaar. Op mijn verzoek om vermindering van de factuur werd de eigenaar, Marcel Boulanger, nijdig en eiste directe en volledige betaling van zijn factuur. Zo niet, dan moesten advocaten dit geschil maar verder beslechten. Daarna beëindigde hij het telefoongesprek. Middels een mailbericht heb ik hem bericht de factuur niet te betalen en in het vervolg geen zaken meer met hem te zullen doen. Na die mail ontving ik, naar verwachting, afgelopen week een inhoudelijk scherpe brief van hun advocaat. Wat gisteren gebeurde, overtrof echter alles. Wat zie ik op X? Die eigenaar schrijft dat True Music Dreams maar een slecht en middelmatig artiestenbureau is en roept artiesten op met ons geen zaken te doen. Hij toetert maar wat en zonder enige onderbouwing. Dit riekt uiteraard naar smaad. Dit laatste wisten jullie waarschijnlijk nog niet, anders had ik jullie er wel over gehoord. Vanmorgen heb ik onze advocaat gebeld en later deze week heb ik een afspraak om te bezien wat nu verder moet gebeuren.'

Delphine, ogenschijnlijk de rust zelve, reageerde snel. 'Het wordt nog erger, Robert. Gisteravond ontving ik van Marcel Boulanger een berichtje via whatsapp waarin hij mij dringend vroeg jou tot zinnen te brengen, anders zou je wel merken dat het hem serieus is. Ik stuur het berichtje wel naar je door. Voor het dossier.'

'Dat lijkt mij inderdaad verstandig, Delphine.'

Robert vervolgde het overleg. 'Een ander onderwerp dat we met elkaar moeten bespreken betreft onze concurrent in de sector, Artistes Français. Zij nemen ons kwalijk Patrick Hinault, een van hun topchansoniers, bij hen te hebben weggekocht. Ik heb het jullie eerder kort gemeld.'

Op deze opmerking sprong Delphine wild op en protesteerde. 'Dan moet je weten dat juist Patrick zelf met mij contact heeft opgenomen, omdat hij zo ontevreden was met de gang van zaken bij Artistes Français. Ze zouden door personeelsgebrek weinig aandacht aan hem hebben besteed, zodat hij optredens misliep. Ook vroeg men een commissie die er niet om loog. En wat hem nog wel het meeste tegenviel: hij miste gewoonweg iemand waarmee hij serieus een gesprek kon voeren en die altijd voor hem klaarstond.'

'Dat weet ik, Delphine. In juridische zin staan we ook wel sterk, denk ik. Ze kunnen nooit bewijzen dat wij Patrick actief hebben benaderd om de overstap te wagen. Simpelweg omdat het niet heeft plaatsgevonden. En dan nog, er staat nergens beschreven dat er geen contacten mogen zijn tussen bureaus en artiesten. Ik vind overigens wel dat het onethisch is om te proberen artiesten bij elkaar weg te halen, maar dat is een persoonlijke mening en ik weet dat niet iedereen in de sector er zo over denkt.'

Robert keek onderzoekend zijn collega's aan, voordat hij verder ging. 'Wel heel vervelend is dat Artistes Français de vuile was buiten hangt. Ik krijg belletjes en berichtjes uit diverse hoeken of het gerucht over die agressieve artiestenbenadering klopt. Daar zitten we natuurlijk niet op te wachten. Ik heb inmiddels Artistes Français aangeboden om binnenkort de kou uit de lucht te praten, maar men was boos en mijn aanbod werd bot afgeslagen. Trouwens, Patrick Hinault bood nog aan te bemiddelen, maar ik wil hem daarmee niet belasten. Hij moet zich concentreren op zijn artistieke leven

en niet bezig zijn met kinderachtig gedrag van zijn voormalige bureau.'

Het overleg liep inmiddels aardig uit en Robert breide er een einde aan. 'We stoppen en gaan weer verder met het werk. Het is druk zat en er is nog veel te doen. Dit overleg had meer het karakter van een rondje mededelingen van mijn kant. De volgende keer mogen jullie de agenda bepalen. Ook tussendoor spreken we elkaar natuurlijk over de dagelijkse gang van zaken.'

Iedereen stond op en liep naar zijn of haar werkplek. Maar niet nadat er flesjes water uit de koelkast werden gehaald. Daniel ververste nog de waterbak van Prince en die slurpte hem dankbaar in een keer leeg. Robert zag het aan. Wat een fijne groep collega's was het toch. Tegelijkertijd voelde hij dat hij niet lekker in zijn vel stak. Zijn trieste stemming kwam ook voort uit het gemis van Danique. Hij zou haar nu graag om zich heen hebben. Hij appte haar gelijk: *Hoi schat, je bent nog maar net weg en ik mis je al zo erg. Hou van je!*

Danique in Nederland

Dinsdag 25 juli 2023, Middelburg, Nederland.

Danique zat op een bankje op het Abdijplein. Ze keek naar de mooie gebouwen rondom het plein en dacht weemoedig terug aan haar jeugd waarin ze met vriendinnen regelmatig in het centrum van de stad te vinden was geweest. Om na schooltijd gezellig te winkelen in de Lange Delft of 's avonds in de vele kroegen te flirten met knappe jongens. Ze hoefde zich toen niet te beklagen over aandacht van jongens en zelfs oudere mannen. Haar uiterlijk trok een keer ook de aandacht van een Duits meisje dat aan de bar van een café ongegeneerd een arm om haar heen sloeg en vroeg of ze zin had in een avontuurtje op het strand van Zoutelande. Danique glimlachte toen ze eraan terugsloeg. Wat een heerlijke jeugd had ze gehad.

Contact met jeugdvrienden en -vriendinnen had ze echter niet vaak meer. Zou het spreekwoord "Uit het oog, uit het hart" dan toch waar zijn? Aan de andere kant, ze had ook weinig moeite gedaan contacten te onderhouden. Tijdens haar examenjaar op het Atheneum had ze besloten zich volledig te richten op een muzikale carrière. Nadat ze haar diploma had behaald, was ze direct daarna een HBO-opleiding aan de Rockacademie in Tilburg gaan volgen. In haar spaarzaam vrije tijd trok ze met een gitaar door de regio. Ze trad op tijdens een Oranjefeest of een buurtfeest. Altijd was Danique wel bereid met haar gitaar en zelfgeschreven nummers een publiek te vermaken. Dat het daarbij ook wel eens fout kon gaan, bleek een keer in Zeeuws-Vlaanderen. Ze mocht

een half uur optreden op een Rockabilly festival. Stond ze daar op een klein podium haar popliedjes te vertolken. De bezoekers met hun vetkuiven en stoere tattoos luisterden misschien twee of drie minuten, maar verdwenen al lachend naar een ander podium. Er was duidelijk sprake van een mismatch, maar Danique liet zich niet kennen en vervolgde geconcentreerd haar optreden. De enkele achterblijvers applaudisseerden gemeend of misschien gewoon uit beleefdheid. Ze vond het geen verloren middag. Het belangrijkste in de begintijd vond ze de geboden kans en mogelijkheid uren te maken: zoveel mogelijk optreden om ervaring op te doen en haar stem te verbeteren.

Ze was dus altijd onderweg. In zo'n leven pasten geen avondjes uit naar de stad of het bezoeken van een verjaardag. Als ze nu, ongeveer tien jaar later, de balans moest opmaken, dan was het resultaat dat ze die gedroomde popcarrière had waargemaakt. Weliswaar in Frankrijk met tussendoor enkele optredens in Nederland en België. En het ging steeds beter. Ze was een graag geziene artiest in de theaters en op de festivals. Met een attractief platencontract had ze ook de beschikking over een vaste band met echte professionals. Ze kon haar creativiteit kwijt en verdiende goed geld, maar er was ook een andere kant van de medaille. Nog steeds had ze weinig vrienden en vriendinnen. Natuurlijk groeide haar fanschare en kreeg ze veel mails van aanbidders, maar dat was toch iets anders dan mensen met wie je serieuze gesprekken kon voeren. In die zin voelde ze zich best wel eens eenzaam. Ze probeerde zo vaak mogelijk haar lieve vader hier in Zeeland te bezoeken. Die stond altijd voor haar klaar, maar had ook nog het tuincentrum dat dag en nacht zijn aandacht opslokte. Hij had uiteraard ook zijn eigen leven.

Een ouder stel van man en vrouw liep op haar af en bleef voor haar staan, waarop Danique uit haar mijmeringen ontwaakte. 'Mevrouw, kunt u ons misschien vertellen hoe wij bij het laatgotische stadhuis van Middelburg moeten komen? We zijn bang een beetje verdwaald te zijn in deze prachtige stad.'

Danique stond op en lachte vriendelijk. 'Natuurlijk, als oud-inwoonster van Middelburg weet ik nog precies hoe je er moet komen. U moet door het poortje heen, even terug naar de winkelstraat, en dan rechtsaf. U komt dan vanzelf op de Markt. Het Stadhuis kunt u niet missen.' Danique wenste het stel nog een prettige dag en besloot iets te gaan drinken op de Dam. Ze liep ernaartoe door de Gistpoort en bestelde een kop koffie op het terras van een voor haar nog onbekende zaak.

Het zomerweer in Zeeland was blijkbaar met vakantie, maar het was droog en niet al te koud. Danique keek naar de Graanbeurs op het Damplein en dacht terug aan de optredens die ze daar aan het begin van haar carrière had gegeven. Het was best wel eens doorzetten, als je merkte dat de bezoekers meer aandacht voor elkaar hadden dan voor de dame die met haar nummers het publiek wilde vermaken.

De dampende koffie smaakte heerlijk en ze dacht gelijk aan Robert en hun vaste ochtendritueel. Ze maakte altijd een korte wandeling met Prince over de Place de la Comédie naar het kleine parkje daarachter. En als ze dan thuiskwam, stond Robert al klaar met een verse baguette van de bakker om de hoek en een pot koffie. Wat een gelukzalige opstart van de ochtend!

Haar gedachten gingen naar Montpellier. Wie had vroeger kunnen bedenken dat ze later terecht zou komen in Zuid-Frankrijk? Ze had Robert ontmoet in een café in de buurt van de Basilique du Sacré-Coeur in Parijs. Ze was na het

behalen van haar HBO-diploma eropuit getrokken en terecht gekomen in de Franse hoofdstad. Brutaal ging ze langs cafés en Ierse pubs om te bedelen om een optreden. Een gage zat er uiteraard niet in, maar de meeste uitbaters vonden het prima als ze na afloop bij de gasten langsging voor een fooi.

Ze herinnerde zich die bewuste avond nog heel goed. Na haar laatste nummer kwam de eigenaar van het café naar voren en vroeg nog even de aandacht van de aanwezige gasten. 'Dames en heren, ik weet niet hoe jullie het optreden van Danique hebben ervaren, maar ik ben overdonderd door haar stem en haar liedjes met een mooie inhoud en prettig in het gehoor liggende melodieën. Het zou zomaar kunnen zijn dat we hier getuige zijn geweest van een optreden van een dame die het wel eens heel ver kan gaan schoppen in de muziekwereld. Dit was echt top! Mag ik een groot applaus?' Er steeg een overweldigende mix van geklap en gefluit op uit het publiek van hoogstens vijftig mensen.

Een jonge man met een opvallend lange neus roerde zich: 'plus, plus, graag nog wat meer nummers!'

Danique was verrast door wat er gebeurde. Dit had ze nog niet meegemaakt. Enthousiast pakte ze haar gitaar en speelde nog drie extra nummers, waaronder een cover van Adele. Het café barste uit zijn voegen van vrolijkheid. Toen ze uiteindelijk haar optreden afrondde, ging ze, met een glas bier in de hand, rond met de pet. Iemand vroeg zelfs of ze geen cd's bij zich had. Helaas was dat niet het geval, dus daar moest ze dan maar eens aan gaan werken.

Halverwege de bar hield ze haar excentrieke pet voor de man met de lange neus. 'Mag ik je complimenteren met een goed optreden? Ik heb er enorm van genoten.'

Danique moest een beetje blozen. Dit was nog niet vaak tegen haar gezegd. Ze dacht ook even na. Zou hij de opmerking maken, omdat hij iets van haar wilde? 'Dank je.

Zelf vond ik het ook een leuk optreden. Volgens mij ging het wel lekker. Het scheelt altijd wel als je merkt dat het publiek aandacht voor je heeft en enthousiast reageert. Maar dan heeft deze positieve mijnheer wel iets over voor een armzalige artiest?' Ze keek hem wat brutaal aan.

'Natuurlijk heb ik dat', zei de man. Hij gooide wat in de pet. Danique baalde in eerste instantie ervan dat het slechts één euro was, maar zag toen een briefje liggen waarop stond geschreven: *de rest gaan we samen verdienen als ik jouw manager ben.*

Danique was verbouwereerd en keek de man terughoudend, maar ook verrast en onderzoekend aan. Ze zag een man, misschien iets ouder dan zichzelf, die haar indringend en belangstellend aankeek met zijn vriendelijke bruine ogen. Hij was niet bijzonder knap, maar had een boeiend gezicht. Zijn lange neus had ze al opgemerkt. Haar blik trok ook naar zijn zwarte haar dat wild alle kanten opsprong.

'Mijn naam is Robert', zei hij glimlachend. 'Ik ben pas begonnen als manager van een aantal beginnende artiesten en ik wil graag met jou in zee. Je hebt echt talent, joh. Zullen we ergens wat gaan drinken om verder te praten? De avond is nog jong.'

Die avond ontstond een mooie relatie, in eerste instantie in zakelijk opzicht, maar al spoedig op liefdesgebied. Danique dacht er met veel plezier aan terug. Ze rekende haar koffie af en liep naar haar auto die ze gisteren na aankomst gehuurd had op Rotterdam The Hague Airport. Ze was in Nederland voor drie al uitverkochte concerten in Vlissingen, Breda en Dordrecht. Voor de meeste optredens in Frankrijk werden alle kaarten heel snel verkocht, maar buiten Frankrijk ging dat nu ook gebeuren. Haar popliedjes met invloeden van de Soul vielen elders blijkbaar ook in de smaak van een breed publiek. Daar kon ze alleen maar heel dankbaar voor zijn,